

Ježibaba z Lesa černých stínů

Ivan Kučera

obálka: Jiří Dvorský

Ilustrace: Ing. Milan Klapka, Ph.D.

**Redakce: Ing. Ivo Dienelt, Ing. Milan Klapka,
Ph.D.**

Překlad, sazba, grafická úprava: Jakub Drkal

ISBN: 978-80-908761-9-4

A přišla dlouhá noc a po ní žádné ráno...

Olga Scheinpflugová

KAPITOLA II

1928

V blízkosti Lesa černých stínů odnepaměti stála malá zapadlá osada. O přilehlém lese se vždy mluvívalo jako o nekonečném. Nešťastník v něm prý mohl jít a hlavně bloudit dny i týdny a ani tak by prý nemusel dojít na jeho konec. Jediný konec, který by našel, by byl jeho vlastní.

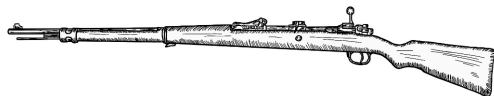
Mezi nejčastěji vzpomínané pověry patřily příběhy o ježibabě z Lesa černých stínů. Tak se totiž les jmenoval a ježibaba podle pověstí žila někde hluboko v něm. Byla to jedna z těch smyšlenek, kterými rodiče straší neposlušné děti. Ty děti pak měly noční můry a svým vyděšeným křikem budily rodiče uprostřed noci ze spaní. Ani dospělí nechodili za hranice starých ruin hradu Obrogoď. Rozvaliny středověkého opevnění sloužily mezi místními obyvateli jako styčný bod, za který by se nemělo chodit. Patřilo to k nepsaným pravidlům toho kraje, která bylo rozumné dodržovat, pokud si člověk nechtěl vytvářet problémy, jež by ho mohly zničit. Lidem to nevadilo. Měli k dispozici i tak obrovské zalesněné území, které směli využívat do libosti. Území plné zvěře, lesních plodů, dřeva na topení pro zimní měsíce a v neposlední řadě úkrytů pro mladé milence.

Občas to však někteří muži, třeba při lovu, přehnali s alkoholem a téměř překročili tuto pomyslnou hranici. Pokaždé se ale mezi nimi našel alespoň jeden, který byl méně opilý a v poslední

chvíli si všiml, že se právě chystají vstoupit na nebezpečnou půdu. Ten potom začal křičet, někdy jako by ho zaživa stahovali z kůže. Všichni ostatní zpomalili své potáčení a přestože měli ke strážlivosti opravdu daleko, zarazili se a se strachem se zadívali na temný a nemluvný hrad. Ten na ně mlčky hleděl z vysokého, nedostupného útesu, kde ho kdysi dávno nechal postavit šlechtic staletí rozpadlý na prach, protože v těchto místech snadno odolal nájezdům nepřátelských vojsk.

Nechápali, proč si ho nevšimli. Alkohol je jedna věc, ale dodržování hranice pro ně bylo podvědomé jako dýchání, jako vykonávání potřeby, patřilo to k nim, bez toho to nešlo. Možná je v tu chvíli očarovaly neznámé (nebo naopak až příliš známé?) síly, které je tiše lákaly do osidel temnoty, do středu temného lesa, do prostoru s vysokými, prastarými stromy, za jejichž mohutnými kmeny, které by zároveň objalo stěží pět statných mužů, vylézala vlákna černé temnoty. Ta se po nich natahovala a kdyby se jim dostali do spárů... kdo ví, jak by dopadli. Ale rozhodně by je nic pěkného nečekalo.

Jinak se tu obvykle žilo dobře. Stačilo se vyhýbat Lesu černých stínů obloukem a všechno bylo v pořádku. Vesnice patřila k místním obchodním křižovatkám. Většina obyvatel vnímala povídky o ježibabě podobně jako vzdálené tokání bažanta. Něco, co se děje, ale někde daleko, aniž by to na ně mělo jakýkoli vliv.

KAPITOLA 2

Hospodáři Milovi Kličkoví se letos narodil dlouho očekávaný, vytoužený prvorozený syn. Jeho žena v minulosti třikrát potratila. Manželé se nakonec smířili s tím, že se jim nikdy nepodaří přivést na svět nový život, pokračovatele rodu a dědice. Milo věděl, že pokud se nestane zázrak, jeho jméno odejde ze světa s jeho posledním výdechem. Rozhodl se, že to bude považovat za Boží záměr, a příliš nad tím nepřemýšlel, protože to byla příliš bolestná představa. Nebyli první ani poslední. Věci jsou tak, jak mají být, to mu kdysi řekl jeho otec na smrtelné posteli.

Bezdětný Milo se proto naplno ponořil do péče o své hospodářství, zvířata, okolní pole, pastviny a vše, co s tím souviselo. Po finanční stránce se jim dařilo. Na myjavském a novoměstském trhu byli jako doma. Tam jezdili s naloženým povozem a vraceli se s prázdným a peněženkou plnou peněz. Ale téměř pokaždé, když si s manželkou pohlédli do očí, věděli, co se za nimi skrývá. Smutek nad nimi visel jako dusivý temný oblak, který ne a ne odplout někam pryč z jejich života. Ani peníze a světské potěšení ho nedokázaly Zahnat.

Zázrak se však nakonec stal. Milova žena mu přece jen porodila syna. Celá vesnice jásala s nimi. Milo toho večera vešel do hostince, samozřejmě si před vstupem sundal klobouk z rozcuchané hlavy, a každému objednával, kolik jen kdo snesl. Není třeba dodávat, že většina přítomných pila a jedla, dokud téměř nepraskla. Vždyť to bylo zadarmo.

Ale Milovi to nevadilo, naopak. Byl rád, že kolem sebe má tolik přátel, kteří mu přáli jen to nejlepší. Toho dne se stal nejšťastnějším mužem ne-li pod sluncem, tak v dědině. Novým člověkem. Svůj život začal dělit na období před narozením a po narození syna.

Týdny se pomalu přelévaly v měsíce. Než se Milo nadál, jeho synovi byly dva roky. Rostl do živého, veselého, hovorného a zvědavého kluka, který byl jednou tu, a za okamžik zase tam. Všichni ho zbožňovali. A on jim to oplácel bezstarostným a nakažlivým smíchem, tak typickým a nezaměnitelným pro malé děti, které nemají starosti ani problémy a netuší, že idylické roky dětství jednoho dne zmizí v nenávratnu. Rozesmála ho každá maličkost. Milo ho miloval od první chvíle celým svým srdcem a nedal na něj dopustit.

„Ten hloupý smích asi zdědil po otci,“ popíchoval ho občas jeho soused Stano Lodnár, se kterým se Milo znal od dětství. Vlastně ve vesnici byl málokdo, koho by neznal od dětství. Chodili spolu do školy a v dospělosti si vždy pomáhali, když jeden nebo druhý něco potřeboval nebo měl starosti. Stano měl čtyři dcery, nejmladší Ema byla tři roky stará. Trápilo ho, že jeho dobrý přítel Milo nedokázal dlouho zplodit potomka. Proto jako celá vesnice tehdy nadšeně přijal zprávu o těhotenství jeho ženy, přestože se celou dobu děsil nejhoršího.

„Já ti dám, že po mně!“ vykřikl Milo hromovým hlasem, probodl souseda vražedným pohledem a oba se rozesmáli tak nahlas, že zvenku přiběhl syn, aby na vlastní oči prozkoumal, co se to v kuchyni děje zábavného. Když zjistil, že nic

zvláštního, jen se pousmál, ani nevěděl čemu, a znovu vyběhl ven honit malá žlutá káčátka.

Milo se naklonil k láhvi domácí pálenky, řepáku, nalil sobě i kamarádovi, t'ukli si a průhlednou tekutinu do sebe kopli, jako by nikdy ani nebyla.

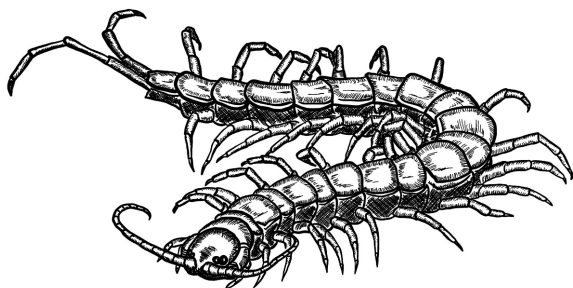
„Ta píše,“ zasupěl Stano s uznaným mlasknutím a spokojeným pokývnutím hlavy.

Milo Kličko přikývl. Loňská úroda se vydařila. Občas to nevyjde a výsledný alkohol zapáchá po hlíně, ale letošní kvas byl skvělý.

Alkohol byl kvalitní, práce bylo dostatek, žena zdravá a spokojená a syn se každý den naučil něco nového. Všechno bylo tak, jak mělo být.

Život šel poklidně dál.

O tři měsíce později...

KAPITOLA 3

Milův syn zmizel uprostřed noci. Okno bylo zavřené. Dveře sice odemčené, protože v tomto kraji se nikdy nic nezamykalo, ale kam by se uprostřed noci samo od sebe podělo dvouleté dítě?

Na naříkání a bědování nebyl čas. Ne tady, ne teď. Dvoumetrový dřevorubec a bývalý lesní předák Braňo Horecký zorganizoval pátrací skupinu, která se spolu se psy pustila do hledání. Braňo, přestože byl jen o pár let starší než Milo, měl v mohutném plnovousu narozdíl od vždy hladce oholeného hospodáře už hodně šedin. Svým obrovitým a nebezpečně působícím vzezřením vypadal starší, než byl ve skutečnosti. Přesto byl mužem se smyslem pro humor a velkým, laskavým srdcem, což ti, kdo ho znali, dobře věděli.

Pátrací akce v roce 1928 se kromě strachy zničených rodičů a samozřejmě souseda Stana Lodnára zúčastnil téměř každý, kdo měl nohy a nebyl příliš mladý, ani příliš starý. Děti byly z hledání vyloučeny, ponechány doma s prarodiči, aby se neztratily také. Jedno neštěstí bylo víc než dost. V pátrací skupině nechyběli ani místní autority jako doktor Chovanec, luteránský farář Orlický a pan učitel Trebatický.

Psy pro pátrání poskytl Fedor, který choval plemeno zvané čuvač. Tito psi byli oblíbení pro svou velikost a schopnosti. Ačkoli byli vyšlechtěni jako pastýři stád, díky své spolupráci ve smečkách a mohutné postavě dokázali být skvělými ochránci. Ve větším počtu si troufli na vlky, a když

to bylo nutné, dokonce i na medvěda. Když Milo, zlomený žalem a strachem, uviděl, jak se mezi lidmi pohybují tato velká zvířata s bílou srstí a dobrosrdečnými výrazy, pocítil náznak naděje. Byl za ni vděčný. Ale kdesi v hloubi rozechvělé duše tušil, že to nebude dobré.

Kdyby dítě uprostřed noci opustilo hospodářství, určitě by ho někde poblíž našli. Toulalo by se po vsi, plakalo a volalo mámu a tátu. Nic takového se ale nestalo. Po chlapci se slehla zem.

Pro případ, že by došlo k dalšímu zázraku a chlapec se nečekaně objevil doma, zůstala tam Stanova žena s dcerami, aby jej přivítaly. Mezitím se obrovská skupina lidí a zvířat vydala směrem k lesu.

KAPITOLA 4

Výprava se zastavila na louce. Jednu polovinu pokrývalo moře rudých vlčích máků, druhou žluté květy pampelišek. Někteří lidé postávali, kouřili a popíjeli vodu nebo alkohol. Jiní se sdružovali do menších skupin a hledali ochranu v množství. Tíše pak probírali nepříliš pozitivní vývoj situace.

Milo Kličko se svou ženou stáli stranou od všech ostatních. Cítili, že už mezi ně nepatří. Ostatní se je sice snažili co nejvíce podporovat a pokaždé, když se jejich pohledy střetly, povzbudivě se na ně usmívali. Milo Kličko je za to všechny nenáviděl do morku kostí. Měl pocit, že se ho a jeho ženy spíš ve skutečnosti straní, bez ohledu na to, jak moc se snažili předstírat opak. Jako by byli nakažení nemocí, které se ostatní báli. Kličkoví pozorovali skupinu pěti mužů, kteří stáli nedaleko. Horlivě o něčem diskutovali. Byl mezi nimi doktor, farář Orlický a mlynář Chrenko. Nakonec se od skupiny oddělil statný dřevorubec Horecký, který na ostatní zasyčel: „Já mu to řeknu, jen klid.“

Milo nespustil oči z příchozího, který s každým krokem rostl a zvětšoval se. Jeho žena ho chytila za ruku, ale on ji s opovržením a hněvem odstrčil, jako by se ho dotkla slizká žába nebo had. Teď si nemohl dovolit slabost. Musí být silný. Musí být chlap.

„Co se stalo?“ špitla jeho žena, když dřevorubec se smutným úsměvem zastavil před nimi.

Tvářil se sice nejdřív odhodlaně, ale očividně se mu těžko mluvilo. Místo toho se ohlédl a zadíval

se někam vzhůru. Manželé se podívali stejným směrem. Až teď si všimli, že se dostali k hradu Obrogod. Tyčil se pár stovek metrů nad loukou, kde pátrací skupina odpočívala a přemýšlela, co dál. Jeho hradby a zbytky strážní věže, nehnutě se vzpínající na skalnatém vrcholu, z něhož musel mít původní šlechtic dokonalý výhled na to směšné upoceně lidské snažení poddaných, dávaly každému jasně najevo, že dál v žádném případě nemohou pokračovat. Tohle byl konec.

Nepřehlédnutelné bylo chování psů. Desítky čuvačů sklesle ležela v trávě a po očku sledovala Les černých stínů, který začínal na konci louky. Vypadalo to, že smečka očekává, že les vyplivne jedovou slinu v podobě něčeho pradávného a živelně zlého, něčeho, co ubližuje nevinným. Jedině respekt k jejich pánovi je držel na místě a bránil jim otočit se na místě a okamžitě přehnout zpět do vesnice.

„Vidíte sami, kde jsme,“ promluvil Braňo Horecký. Navzdory jeho impozantní postavě bylo velmi zvláštní, jak potichu a s jak neobvyklou pokorou mluví.

„Jdeme dál,“ prohlásil rozhodně Milo Kličko.

Dřevorubec mu zastoupil cestu rozhodnutý nepustit ho ani o metr dál. Jeho pohyby byly jemné, ale zároveň důrazné, jako když matka brání svému dítěti, aby se nepřiblížilo ke žhavým kamnům. „Milo. Poslouchej mě. Nemůžeme. Je to hranice. Za ni se nesmí. To přece víš.“

„Je tam můj syn.“

„Není.“

„Tak kde je?“

Dřevorubec sklopil oči. „To nevíme.“

„Tak vidíš.“

„Ale tam ne.“

„A jak to můžeš vědět?“

„Milo. Proboha. Podívej se, kde jsme. Jak daleko jsme od tvého domu? Ten chlapec by sem sám nedokázal dojít, ani kdyby byl o tři roky starší. Sakra, i někteří chlapi sem měli problém dojít po svých.“

„Protože jsou ožralí.“

„Opatrně, příteli.“

„Nemohla se po něm přece jen tak slehnout země,“ přerušila je Milova žena.

Dřevorubec pevně skousl rty. „Ne,“ řekl po chvíli temného, tísnivého ticha. „Nemohla. Ale to nikdo netvrdí. Někde být musí. Ale tady ne.“

„Bojíš se,“ ušklíbl se Milo znechuceně.

Dřevorubec se mu tvrdě zahleděl do očí, ale nic na to neřekl. Normálně by se mu do očí nikdo neopovážil něco takového říct a pokud ano, on by takovou urážku nenechal bez reakce, ale věděl, že takhle situace je jiná. Polkl a zůstal zticha.

„Bojíte se jí. Myslíte si, že ho vzala ona. Nechcete ji pro jistotu ani vyrušit. Nic nového pod sluncem. Zbabělci,“ procedil Milo mezi zuby a upřel pohled tam, kde končila rozlehlá louka, tam kde rostly vysoké stromy, které na jejich straně kopce nerostly. Louka tam plynule přecházela do hustého neprostupného lesa. Přemýšlel, jestli mezi kmeny stromů nespatří pohyb nebo neuslyší veselý smích svého syna. Les černých stínů ale zůstal neoblomně tichý. Z jeho nemilosrdné, kruté hloubky k hospodáři nepronikl ani záchvěv naděje, ani stébélko, jehož by se mohl z posledních sil chytit. V hloubi duše Milo věděl, přestože to

sám před sebou odmítal připustit, že dřevorubec má pravdu a dál skutečně nemá smysl jít.

„Milo,“ oslovil ho vlídně dřevorubec. Snažil se usmívat, ale Kličko viděl, že mu to dělá problémy. Ten chlap se fakt bál. Vidět strach z neznámého u chlapa jak hora, který prý kdysi jedinou ranou srazil k zemi rozzuřeného býka, bylo nevídané. Ať se mu to líbilo nebo ne, nemohl si pomoci, protože ten iracionální strach z ježibaby, který ze statného muže vyzařoval, nakazil i jeho. Nemluvě o Milově manželce, která stála po jeho boku a zjevně jí moc nechybělo k úplnému zhroucení. Když po ní Milo přešel pohledem, šokovaně si všiml, že se jí ve vlasech objevil šedivý pramen. Proboha, co se to dělo? Vždyť ještě před pár hodinami bylo všechno v pořádku!

„Milo,“ promluvil Braňo Horecký. „Dobře víš, že to jsou jen povídačky.“

„Ztracené děti nejsou povídačky,“ odsekl Milo.

„Žádné děti se neztrácejí.“

„Ale ztrácejí,“ zašeptala jeho žena.

Milo rázně přikývl. „Máš krátkou paměť. Moje žena má pravdu. Víš, kolik dětí tady zmizelo? Už naše prabáby nás varovaly před ježibabou z Lesa černých stínů.“

„Zas tak moc jich nezmizelo,“ bránil se dřevorubec. Ale jakmile to vyslovil, došlo mu, jak hrozně to zní. Už ztráta jediného dítěte je nesmírně zdrcující. Dodal: „Byly to všechno nehody. Nešťastné tragédie. Smutné, ale takový je život.“

„Až na to, že se žádné z těch dětí nikdy nenašlo,“ podotkl Milo sarkasticky. Ani sám

netušil, kde se v něm vzalo takové odhodlání. Většinou by jen sklopil hlavu a přidal se k většině. Dnes však ne.

„Z malého Valenta se našla ruka,“ bránil se dřevorubec. Ale situace se opakovala. Jakmile z úst vypustil poslední slovo, došlo mu, že to jen zhoršuje. Jeho žena, ať je jí země lehká, měla pravdu. Někdy by udělal mnohem lépe, kdyby mlčel. Dvouletý Valent zmizel stejně jako Milův syn uprostřed noci z kolébky. S tím rozdílem, že po Valentovi se našla „alespoň“ ruka. Održená horní končetina s krvavými šlachami.

Dřevorubec samozřejmě velmi dobře věděl, že s Lesem černých stínů není všechno v pořádku. Ani nikdy nebylo. Od dětství je jejich matky a babičky zásobovaly příběhy o zlu, které tam sídlí. O zlu, s nímž si žádný rozumný člověk nesmí zahrávat. Naopak, je nutné nechat ho na pokoji, tam kde je. Nechat ho dřímát. Odpočívat. A ono jim dá pokoj.

No, jenže vypadalo to, že nedá, proběhlo mu hlavou. Lidé z vesnice skutečně nechávali zlo na pokoji... ale k čemu jim to bylo dobré? Ze všeho nejvíc to vypadalo, že mu tak jen poskytují dostatek času k nabrání sil, aby bylo rok od roku mocnější a sebevědomější. Nebylo snad toto znamení, že by se do situace měli konečně pustit všichni společně a vyřešit ji? Ale narůstající odvalu mu okamžitě srazily dvě věci.

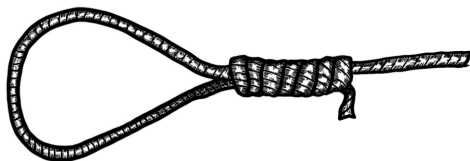
Pohled na lidi, kteří se účastnili pátrání. Doslova hmatatelně cítil, jak mezi nimi narůstá nervozita, strach a obavy. Jejich srdce svíraly úzkostné myšlenky a hrůza z toho, čeho se báli už jejich pradědové a prabáby. A potom tu byl pohled

na zříceniny hradu. Obrogod mu připadal jako pokřivený špicl ježibaby z Lesa černých stínů, skrze jehož vylámaná okna a dveře vše viděla a slyšela, ukrytá v bezpečí svého temného lesa.

Když se mizením dětí svého času zabývali četníci, dospěli ke stejnému závěru. Nešlo o nic jiného než o nehody. Děti zaběhly do lesa, ztratily cestu a už se nedokázaly vrátit. Jednoho dne, možná za rok, možná za dvacet let, někdo při toulkách horou náhodou narazí na jejich ohlodané vybělené kosti. V lepším případě najdou třeba i neporušené kostry. To ale nebylo příliš pravděpodobné, lesní zvěř se o těla jistě postará, zhltně, co se dá zhltnout a vybělené kosti nakonec spolkně les.

Ze skupiny, z níž před chvílí vyšel dřevorubec, se oddělila další postava. Tentokrát to byl farář Orlický. Viděl, že Braňo Horecký situaci moc dobře nezvládá, jak ostatně čekal, a proto se rozhodl, že je na čase, aby zasáhl služebník Boží. Přistoupil k trojici a pohlédl hluboko do očí nejdříve matce, potom i otci.

„Uděláme vše, co bude v našich silách, abychom vám pomohli, naši drazí přátelé,“ promluvil k nim příjemně uklidňujícím a klidným hlasem. „Nebojte se. Až se vrátíme, věřím, že vás bude doma čekat,“ řekl se smutným úsměvem farář.

KAPITOLA 5

Ale doma na ně syn nečekal. Zdálo se, že se po něm slehla země. Vesnici zachvátil strach. Šířil se jak mor. Lidé začali na noc zamykat a zabezpečovali dveře závorami. Ženy chodily na pole a děti na pastvu se zvířaty pouze ve skupinách. To vše přesto, že panoval názor, že zlo se probouzí a je nejmocnější jen v noci. Ale proč riskovat?

Měsíce se měnily v roky. Milo Kličko podlehl beznaději. Sílu odmítl. Statečnost nekompromisně vystrnadil ze svého života co nejdál. Opojně se poddal krásné, omamné chuti alkoholu. Bohaté zásoby z lepších časů se povážlivě tenčily. Nebylo dne, kdy by si dříve oblíbený hospodář nesvlažil hrdlo douškem pálenky.

Jeho žena to nakonec nevydržela. Jednoho rána ji našel oběšenou ve stodole. Koza, která tam žila, jí olizovala bosé, špinavé nohy visící nízko nad zemí. Od té doby Milo alkoholu propadl ještě hlouběji.

Hospodářství se mu rozpadalo pod rukama. Zatímco každý správný hospodář (jakým kdysi býval i on) nejprve ráno obstaral zvířata na statku a teprve potom myslel na vlastní jídlo, Milo v alkoholovém opojení některé dny na zvířata úplně zapomněl. Statek chátral, zvířata churavěla a některá i pošla v agónii. Nad hospodářstvím se vznášela tíha. Všichni se mu vyhýbali. Dokonce i jeho přítel a soused Stano Lodnár, a to už bylo co říct.

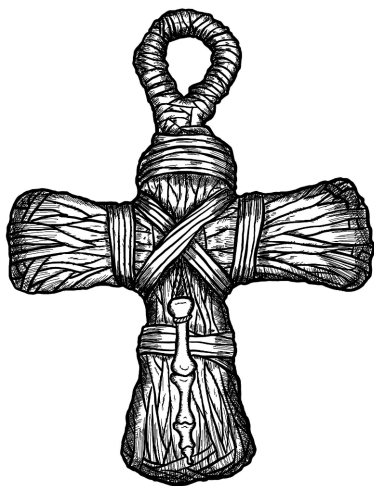
Ze začátku ho chodil navštěvovat, ale většinou ho našel spát na zemi ve stodole v kupě slámy,

opilého jak zákon káže, mezi zvířecím trusem, který už nikdo neuklízел. Když s ním zatřásl, aby ho zkusil probrat a přivést k rozumu, Milo nesouvisle blábolil, se zavřenýma očima sebe máchal rukama a po pár sekundách opět upadl do mdlob. Často spal v zasychající kaluži ze svých vlastních zvratků, byl pomočený, a někdy i hůře.

Stano dokonce přivedl na statek faráře, aby jeho příteli promluvil do duše. Aby se aspoň pokusil přivést ho zpátky na cestu, ze které sešel. Zbytečně. Orlický to po dvou návštěvách vzdal. Slíbil, že ještě přijde, ale neměl odvahy.

Pak už nikdo další nepřišel.

KAPITOLA 6

Sněžilo.

Mila Klička po delší době navštívil Stano Lodnár. Už se dlouho neviděli, takže pohled na toho druhého nakonec překvapil oba. Stano za poslední měsíce zestárl a jeho tvář vypadala strhaně. Na Milovi se zase podepsal alkohol a celková duševní deprivace. Měl dlouhé kdysi černé, ale dnes šedivé vlasy. Na tváři neupravený plnovous. Hodně pohubl.

Stano přešel rovnou k věci. Zlomeným hlasem ho informoval, že před dvěma dny, uprostřed hluboké noci, zmizela jeho nejmladší dcera. Stejně jako po Milově synovi, i po malé Emě se slehla zem. Opět se zorganizovala pátrací výprava, jejíž členy byli znovu dřevorubec Braňo Horecký, farář Orlický, mlynář Chrenko i doktor Chovanec, ale po dítěti se slehla země. Stopy vedly k Lesu černých stínů. Děsivé bylo, že ve sněhu byly jasně viditelné stopy děvčátka... a najednou zmizely. Snad odletěla do nebe. Anebo, pomyslel si Milo Kličko, ale nahlas to neřekl, se propadla pod černou zem. Možná do pekla. Možná ještě hlouběji.

Četníky raději nevolali, z minulosti s nimi neměli dobrou zkušenost a stejně by ani tentokrát nic nevyšetřili.

Milo Kličko si vyslechl příteleva slova. Nepřerušoval ho, ale ne proto, že by ho zajímala. Bylo to proto, že už dávno dávno se vzdal veškeré naděje a poddal se naprosté rezignaci. Podobná slova v něm jen otevírala staré rány, trhala sotva

uzavřené jizvy, které opět začaly krváčet. Uvnitř trpěl, ale navenek na sobě nedal nic znát. K čemu by to ostatně bylo? Na světě byl sám. Nikdo mu nerozuměl. A bylo mu to jedno. Stano by mu mohl klidně říkat, že dnes večer nastane konec světa.

Posunul k němu plnou štamprli řepné pálenky. Soused se na tekutinu zahleděl s odporem a pohárku se ani nedotkl. Milo pokrčil rameny a vypil ho sám.

„Co chceš, abych ti na to řekl, nebo udělal?“

Stano Lodnár zavrtěl hlavou. „Nevím.“

„No. Vyslechl jsem tě.“

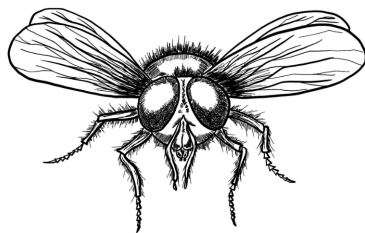
„Od tebe už nic nečekám, Milko. Nikdo od tebe už nic nečeká. Změnil ses. Už tě ani neznám. Máš stejnou tvář jako měl kdysi můj kamarád, ale jako bys byl cizinec, který jen prochází kolem.“

„Zajímavé. Děkuju ti za informaci. Neuvažoval jsi, že bys začal psát do novin?“

„Jen jsem ti o tom chtěl říct.“ I přes veškerou snahu se neubráníl tomu, aby jeho slova nezněly zahořkle.

S tím Stano Lodnár odsunul židli, vstal od stolu a odešel. V kuchyni se po bouchnutí dveří rozhostilo ticho, rušené jen nekompromisně pravidelným tikáním nástěnných hodin.

O dva dny později...

KAPITOLA 7

Milo toho rána nebyl moc opilý, ačkoli obvykle neměl problém začít s pitím už za kuropění. Ani závislost na alkoholu v něm úplně nedokázala potlačit pocit odpovědnosti za zvířectvo. Alespoň občas se o ty zbývající postaral. Hodil jim něco k žrádlu, trochu vyčistil chlěvy, vyvedl je na pastvu. Rozhodně to ale nebylo každý den. Občas nějaký kus prodal, aby měl na alkohol.

Právě vybíral z kurníku ještě teplé slepičí vejce. Slepice, která ho snesla, se mu pyšně producírovala kolem nohou a spokojeně světu oznamovala novinu hlasitým kdákáním.

Vtom ho za zády vyrušil pohyb a hluk. Cítil, že za ním někdo stojí. Po zmizení syna ho už ale skoro nic nedokázalo vyvést z odevzdanosti, kterou by neznalý člověk zvenčí mohl považovat za klid. Otočil se za původcem pohybu klidně a vyrovnaně. A kdyby tam stál samotný pán pekel, co by mohl dělat? Možná by to tak bylo i lepší.

Ale stál tam jen Julo. Jedenáctiletý chlapec. Už ne dítě, ale ještě ne muž. Kdysi, když byl svět ještě jakž takž v pořádku, Milo mu občas dovolil pomáhat na statku. Už dlouho ho ale neviděl... Zamyslel se. Skutečně dlouho. Julo od té doby vyrostl, změnil se. Možná by takhle jednou vypadal i jeho syn, kdo ví. Ale to se nikdy nedozví. Už dávno ztratil víru, že ho ještě někdy uvidí. Byl přesvědčený, že následník jeho rodu je dávno po smrti. Pravděpodobně byl mrtvý už tehdy, když ho s polovinou vesnice hledali na louce pod hradem.

„Pane Kličko, pane Kličko!“ vykřikl udýchaný chlapec a opřel se o králíkárnou sbitou z dřevěných latí, až v ní zaskřípělo. Králíci se vyděšeně skrčili v rohu a ani nedýkali. Jistě si mysleli, že právě odbila jejich poslední hodina.

„Co je? Srazil ses snad s koněm?“

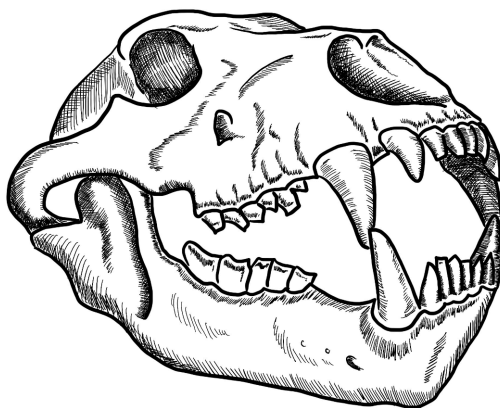
„Stano!“

„Co je s ním?“

„Zastřelil se. Dnes ráno ho našli.“

Milo, ačkoli byl přesvědčený, že po smrti syna a manželky už ho nic nedokáže zasáhnout, upustil vejce z rukou. Rozbila se o zem. Okamžitě se na ně vrhly slepice a začaly klovat do rozlitých bílků a žloutků.

O týden později...

KAPITOLA 8

Během týdne se Milo nějakým způsobem dokázal vymanit ze spárů alkoholu. Prostě se rozhodl přestat... a tak přestal. Ale nebylo to snadné. Každý den byl boj.

Tělo navyklé na svou denní dávku mocně protestovalo. První dny se trásl jako v horečce, měl bolesti hlavy, zvracel, potil se jak prase. Každý sval v jeho těle se vzpíral, mozek na něj křičel, aby si dal aspoň jeden lok, jen jeden, aby to všechno přešlo. Ale on neustoupil.

V noci nespál. Místo toho seděl na zápraží, díval se do tmy a přemýšlel. Díval se směrem k lesu. V hlavě mu pomalu začal zrást plán. Ještě ne jasný, ještě ne dokonalý. Ale byl tam.

Velmi dobře věděl, jak moc se změnil. Všechno, co řekl Stano Lodnár, byla pravda. Milo se stal troskou. Chlastal jako duha, rozkládal se zažíva jako zbytečný kus masa, který nikomu za nic nestojí.

Ale dřív na tom nezáleželo. Dřív si nemohl pomoci. A hlavně neměl důvod, dokud Stano Lodnár neumřel. Tahle zpráva všechno změnila. Najednou si nemohl dovolit být troskou. Najednou věděl, že něco musí udělat.

O týden později přes Jula vzkázal, aby se večer v hostinci sešlo co nejvíc chlapů z dědiny. Chlapec přikývl. „A co jim mám říct? O co jde?“

Milo se na něj podíval. Viděl, jak mu v očích tančí oheň. Julo vycítil, že se schyluje k něčemu velkému a hořel nedočkavostí.

Milo se ušklíbl. Bez emocí, tvrdě. „O tu špinavou děvku z Lesa černých stínů.“